

Картинки

Так непомітно зникає межа між дитинством і дорослим життям, між «картинками» і реальністю...

Пальцями малюю на мокрому склі чудні картинки. Такі красиві і такі незрозумілі. Ось я, маленька і ще така зелена. Хм) Які смішні каракулі! Поруч багато людей, які люблять мене. Мрія? Та ні, тут все Р-Е-А-Л-Ь-Н-О! А зараз домалюю дипломат. У-у-у, я - серйозний студент. І тут з'являється великий кривоногий кінь (ніколи не вміла їх малювати) із гарним хлопчиком в сідлі. «Привіт. Давай дружити». І ми втрюх на мальовничому лузі, я,.. він... і кінь. Ні, ні, ні! Яюсь все це банально. Виправляємо! І так: я – в офісі, працюю над новою книгою, принц біля моїх ніг, конячка – під вікном. Так краще? Продовжимо. Тепер я в сукні кольору спітнілого неба, поруч наречений . Торт, гості, квіти. Це моя улюблена картинка. Наступна. Я, чоловік і карапу... хоча ні, тут я поставлю три крапки. Ну має ж бути якась інтрига. Все, досить на сьогодні картинок. Решту домалюю пізніше. Намалюю для того, щоб потім втілити їх в Р-Е-А-Л-Ь-Н-І-С-Т-Ь.

Я не вірю в долю,
І хочу кричати.
Я помираю від болю,
Але стараюсь мовчати.
Стиснувши зуби,
Я йду на посадку.
Я не граю в ігри,
І не знаю розгадки.
Ти говориш «Не плач»,
І витираєш сльози.
Я – у голос «Пробач»,
І тікаю у грози.
І не шукай мене!
Я не піду на голос.
Я тікаю від всіх,
Переселяюсь у прозу.
Обіцянки тут зайві,
Маєш сам розуміти.
Обіцянки не гріють,
Без них важко прожити.
Помилятись не можна,
На кону забагато.
Я втрачаю надію,

Я втомилась брехати.

Я не вірю. Прокинусь.

Це лиш сон? Незабутньо.

Все ж не вірю в долю,

А надіюсь в майбутнє.

Без обману

В цій маленькій, пропахлій сирістю і сигаретним димом кімнатці хтось жив. І цей «хтось» щодень був кимось іншим. Вчора вона була невиправною егоїсткою, що з'явилася далеко за північ, допила залишене червоне вино і, не переодягнувшись, впала на заздалегідь розстелене ліжко зі свіжою білизною. Їй було так легко. Їй було так вільно. Не думала ні про кого й ні про що в цьому світі. Думала лише про те, як їй зараз добре. Думала про місячне сяйво, яке наповнило її маленьку нору по самі вінця, думала про те, що непогано було б мати знайомого фотографа, згадала про кінець світу, сама стирала грані між реальністю і... «Ти додому?» -«Так.» -«Чудово. Нам по дорозі»-«Ти хіба не маєш бігти?»-«Та ні. Сьогодні нам по дорозі»-«Лише сьогодні?..»

Завтра вона могла бути щасливою бізнес-вумен, ботаном чи лизбійкою. Могла приймати у себе купу гостей, їсти вишукані страви, слухати Баха і розмовляти французькою. Могла влаштувати для найкращої подруги сеанс сльозливих розповідей про того негідника, потім дійти висновку, що це їй непотрібно, і обнявшись із підручниками просидіти до ранку, шукаючи собі виправдання чому так нічого і не вивчила. Могла просидіти перед телевізором, нанести на обличчя заспокійливу маску із солодкої та ехінацеї та влягтися в ліжко.

Дддзззззззззззззззззз... 7:50. Вже сьогодні.

Головний біль швидко підняв дівчину з ліжка. Поруч із будильником порожня пляшка Мікадо. «Ні, не сьогодні». Швидко зібравшись, вона вибігла з будинку. Захлопнулись двері. Неохочий крок назовні. Відраза малювала на її обличчі різні маски.

-Доц...

Вона відкрила парасольку з надією сховатися, захистити себе від світу. А, може, світ від себе?.. Неохоче переступала мокре, неприємне. Боялася залишити на собі чужі сліди, чужі помилки, чужі сльози. Боже, скільки сліз?! Скільки їх виплакало небо, скільки вилляло на землю! Вона ненавиділа дощ. Він жив у ній. І виходив назовні вкрай рідко. Але вона точно знала, коли це станеться. Кап-кап-кап... Так скапували з її серця залишки розуміння, людяності, впевненості і цього «все добре», яке так брехливо вискакувало назовні. Стікали, капали, зливалися з краплинками дощу, майже розчинялися в них. Майже. Залишався осад. Завтра проявляться сліди сьогоднішньої правди. Калюжі висохнуть, а на їх місці залишаться сліди, пам'ять, що проступить плямами, солоністю випаде в осад...

«Це лише вода» - заспокоювала себе. Це лише холодна весняна вода, яку вона так неохоче пропускала крізь себе.

Вітер тріпав мокрий одяг її душі, рвав на шматки, свистів у вухах. Я говорила, що вона ненавиділа дощ? Усіма клітинами свого тіла, усіма думками – всім.

День пройшов швидко. Швидко стікав по шибках прозорими річечками.

«Хххх, дома...». Кота вона не мала, хоча просто обожнювала цих ліниво-брехливих створінь. Мріяла навчитися у них відвертого підлабузництва. В той момент згадала про минулий роман, який, на жаль, не закінчився хепіендом. Відразливо скидала з себе мокрий одяг, приготувала чашку кави, викинула в смітник порожню пляшку - попрощалася з минулим. Одягнула теплий м'який халат, капці із кумедними, як не дивно, котячими писками. Зібралася фарбувати нігті невизначено-прозорим кольором під пісні Стінга. І байдуже, що це зараз не модно. Байдуже, що за це її могли осоромити. Сьогодні вона у своєму домі. Сьогодні вона – це вона. Правдива. Без обману.

Про ту зиму

В мені досі жила та зима...

Потонула в мені, як у прірві.

Розсипаєш прозоро слова,

Із намиста бурштиново-срібно.

Вона вкрила снігами усе.

Навіть там, де було уже мертво...

Поколола морозним ножем

Навіть те, що здавалося теплим.

Розігнала усіх глядачів, що

Байдуже прийшли подивитись.

Віру збила у кілька разів.

Чи отак забажала помститись?!

Я ж не раз проклинала у снах,

І не раз посилала до Бога!

Ти ж щоразу пекла на устах,

Не збиралась рушати в дорогу.

Ти ховала дрібнії гріхи

Під мереживною тканиною.

Заплету усі скриті думки

Не твоєю, зимо, павутиною.
Я напишу про тебе роман,
Та залишу його недописаним.
Щоб могла відрізнити обман,
Що здавався правнуком істини.
Напою червоним вином.
Постараюсь втопити без болю..
Через вінця гірким полином.
Наодинці лишаюсь з собою.
Намалюю зимовий пейзаж
Веселково-душевними барвами.
Відчуваю, що скоро підеш
І загубишся з синіми хмарами.
Ти жила у мені до весни.
Ти боліла мене, коли холодно.
Та хіба не залишилась ти
В полині ніжним присмаком солоду?..

Не золото

Прихильність-не золото. Купити нереально. Та і марити про це не потрібно. Увага-не діамант. Скільки не тисни, все одно не зламаєш, не розколеш. Почуття, духовність-антикваріат. Важливо саме це. Те, що в тобі. А не на тобі. Саме зараз розумію, чому так говорять. Так. Сама переконалася. Продам холодильник. Продам холодильник і накупляю антикваріату. Їжу роздам сусідам чи друзям. Треба поспішати, щоби їжа не зіпсувалася. А антикваріат - він вічний, він не має терміну придатності, виробник на ньому не зазначить: використати до... Він не зіпсується і не підведе тебе в найвідповідальнішу мить. Якщо грошей не вистачить, продам також шафу. І одяг теж. Люди ж часто говорять, що людина прикрашає одяг, а не навпаки. От і перевіримо. Вони, напевно, дивуватимуться такій відкритості. Але з часом звикнуть. Так, адже людина прикрашає... Так, звільню місце в кімнаті. Звільню від непотрібного і зайвого. Щоби не було приводу починати грандіозне прибирання із знищення тонни пилу, що накопичилася на їх поверхні. Все ж стає неважливим в один момент. Момент, який ще довго потім згадуватимеш, проклинатимеш і, згадавши, прокидатимешся вночі із гірким присмаком у роті. Головне, що в середині. Головне, який ти є, і хто ти є. Важливо, чи ти багатий. Друзями. Важливо, чи ти розцяцькований. Почуттями. Важливо, чи хтось заплатив би. Щоби допомогти тобі. Ні? То уяви себе самотнім, коли єдиний друг – це нагадування в твоєму мобільному. Бо лише з ним можеш нормально спілкуватися. Коли слава і популярність – це лише марення в момент підвищення температури тіла до 39°C, а стосунки – це лише дешевий сюжет чергової мильної опери. Коли кімната стає твоїм усім, а батьки – найдорожчими гостями тут. Коли місто закриває від тебе усе те, що раніше здавалося таким рідним, твоїм... Коли в душі шторм і жахлива буря, а в голові одна думка: жити! І хто сказав, що нікотин – це погано? І не рятують ні гроші, ні зв'язки, ні всі старання. Марні, до речі. Що тоді? Купити

цього не можна, не здати в ломбард, не позичити. От тоді і згадуєш про антикваріат. І стає просто легше. Все починаєш розуміти. І цінувати. Так, починаєш жити. Тільки б жити! З антикваріатом у душі, голяка і без золота. Ні грама золота, ні грама...

Не тепло

Палаюче світло вечірньої свічки

Ледь трішки заповнює темну кімнату.

А ти поруч з нею, розхристане ліжко.

А ти – безнадійна. Не личить помада.

Надворі зимово, гуляння і свято,

У душах людей посилилась надія.

І сипле морозом нестерпним до хати,

У вікнах правдивих – правдиві картини.

І хтось загадає у Діда машину,

Хтось брендовий одяг і цяцьок багато,

А хтось й не подумає. Просто забуде.

Бо чуда немає, не вірить у свято.

Та небо, чомусь, урочисто-прекрасне,

Вогні із будинків усе яскравіші.

Дістанеш із скриньки старий талісманчик,

І стиснеш в долонях якомога сильніше.

Задмухаєш свічку, в думках – побажання.

І в ліжко. До завтра. До радості й ласки.

Заглянути в скриньку не забудься із рання,

Там твій талісманчик із чуда, із казки.

Пам'ятай мене, чуєш, пам'ятай!

*Пам'ять інколи грає з людиною злий жарт,
не даючи забути того, що хотілося б викинути з голови.*

Викинути, порвати, забути...просто забути.

Його життя обірвалося так раптово... Наче холодна краплина впала на блискучу поверхню і бризки розлетілись на десятки метрів навколо.

Вони любили ходити отут, в цій місцині. Тут познайомилися, відпочивали разом. Це було за містом, де час ніби зупинився і вони забували про все на світі.

Вона працювала репортером, тому дуже часто пропадала, не пояснюючи нічого, нічого не говорила. А, ні, говорила! Ідучи, все ж поверталася, ніжно посміхалася і промовляла тихим лагідним голосом: «Пам'ятай мене»,- і швидко тікала, щоб знову загубитися в буденній сірості, бруді, в так званому «житті».

Він же – був безробітним. Хоча ні. Його професія – завжди чекати її і при першому ж поклику бігти до коханої, виконувати всі її забаганки.

Вона любила його волосся і ямочки на щоках. Любила, коли він посміхався.

Він готовий був носити її на руках.

Коли вони були разом, то виглядали як ідеальні створіння, ніби із «Ромео і Джульєтти». Знайомі потай так і називали пару. Вони дуже підходили один одному, були навіть трішки схожими.

Телефонний дзвінок. «Так. Зараз буду»,- і вона вкотре йшла за покликом. Він: «О, смс. Пам'ятай мене. Як мило... Так, звичайно. Буду!..»

Це був черговий «цікавий» репортаж. Бажання повернутися до коханого переповнило серце і розум. От вона тут, на їхньому місці. В голові одна думка: він точно десь тут. В трубці «Абонент недоступний». Навкруги нікого. Глухо.

Тишу розірвав голосний надокучливий ринг тон , який, як завжди, невчасно. На синьому екранчику незнайомий номер.

- Так.
- Термінові новини.
- Що сталося?
- Аварія. Щойно. Біля редакції. Молодий хлопець. Мотоцикл.

Голос на тому кінці проводу ніби повернув її до реальності. «Аварія?.. Хлопець?..» хаотичні думки нарешті вистроїлись в одну логічну картинку. Зрозуміла, що аварія сталася одразу після того, як тільки вона вийшла із редакції. «Ні, не може бути. Невже?!.....». Вона з острахом відправилася на місце трагедії. Її там вже чекали. Здавалося, її думки випереджали тіло. Ці 15 хвилин стали для дівчини вічністю. Ще хвилинка, і вона на місці трагедії. Від побаченої картини підкосилися ноги і в горлі став згусток. Згусток страху, злості і жалю. Спочатку не повірила своїм очам. Шок. Паніка. Сльози. «Чому?.. За що?.. Кохаю...» Впала на коліна. Натовп обступив їх з усіх сторін. Для них це чергова тема для обговорення, нові заголовки для жовтої преси. Для неї – це кінець... люди в халатах. Метушня. Все як в тумані, і лише чіткий вирок: «на жаль...». Згусток спустився нижче по горлі. Тихо. Темно. Нікого. Навкруги десятки людей, а в душі – нікого!

...Мотоцикл. Вщент. Це можливо? Крок вперед. Гаманець. Впізнала. Під маленькою фотографією вчетверо зігнута записка. Напис «Тобі». В грудях щось защеміло. Відкрила. Послання: «Пам'ятай мене, чуєш, пам'ятай!»

Його життя обірвалося так раптово. Це наче нічний жах, коли хочеться проснутися, але ти розумієш, що вже давно не спиш.

Згадка про нього втілилася в одну фразу, старанно виведеній на мокрому від сліз аркуші. Аркуші з підписом «Так, звичайно, буду...»

PS. Цінуй те, що маєш.

Соло

Твій силует. Пожовкле листя на ходу.

Мовчання. Зустріч. Ти. Привіт. Вітання.

Не зупинився. Кинувся у даль. Не сам. Пішли.

Ви вдвох. Ти... і моє кохання.

Думки. Навколо осінь. Зрадниця. Іди!

Не говори. Противні стали докори і фрази.

Твоє ім'я в думках. І знову образ твій.

Твої граційні рухи. Голос джазу.

Стою. Немає слів. Забудь.

Кричу! Мені набридло в людях помиляться.

Я одягаю маску. Знов. І вкотре намагаюсь посміхатись.

Я залишаю цей осінній день. Й тебе. Я зможу.

Капають хвилини. Пересипається пісок.

А ти пішов. Не почував провини.

Ну що ж, хай буде так! Окей. Покірنا.

Мабуть не доля. Рано. Не моє.

Я почекаю. Чуєш, почекаю.

Але пізніше не знайдеш мене...

...Твій силует. Ідеш. Назустріч. Біль.

Стою. Не відвертаюся. Вагання.

Привіт. І ти. І погляд. Здивування.

Лише привіт?.. У відповідь мовчання.

Сердечне

Болить усе. Думки болять.

Пронизують наскрізь від голови до п'яток.

Дешевий мікс. Гидотний мікс.

Свідомість палить розум – здається, перейшов у спадок.

Немає ліків. Ти? Та ні.

Бальзамом час замащує згрубілі шрами.

Сердечний біль. Нестерпний біль.

Лиш однакові сцени, репліки ...і карма.

Ні, це не гра. Не показуха, казка, драма.

Це як діагноз, вирок, потерпи!

Це лиш маленька неполадка. Вада.

Серця вада. І запитання вічне «Дуже боляче?».

– «Болить...»

Кавова весна

Заплющивши очі, ми, зазвичай, намагаємось щось побачити...

В її світі пахло кавою. Цей божественний запах вона привезла із Бразилії, в якій часто бувала. Уві сні...

Він огортав її кімнату, її свідомість, її світ. Заповнював усе від шпаринки до шпаринки. Від нього вона мліла, падала на коліна, непритомніла. Здавалося, все навколо просто наскрізь просякло запахом підсмажених кавових зерен... все... Починаючи від шкіри, волосся і одягу, й закінчуючи стінами, повітрям, думками.

Їй говорили, що надворі вже скоро весна, що скоро зацвітуть підсніжники, фіалки і бузок, а в її світі саме настала пора темно-каштанової осені – час збирати врожай кави. Але вже дуже скоро і там зацвітуть фіалки.

Ви коли-небудь бачили цих маленьких шовкових зірочок? Брали їх до рук? Відчували на дотик? Вдихали їх приємно-медовий запах? Так, скоро в її світі переплетуться вже два запахи. Вони залетять так чистоцвітно, так неочікувано, але так вчасно. Залетять і вже ніколи не покинуть її пам'ять, її уяву, її світ. Скоро і до неї прийде весна. Темно-фіолетова весна.

Так, в її світі завжди пахне кавою. Кавою і фіалками. Мабуть, тому, що перед очима завжди бачить лиш один-єдиний кавовий колір...